

[Inge Krogh]

ses for at være for kort tid, da der går megen tid for en medarbejder til at sætte sig ind i tingene, når man kommer til et nyt land. Man skal lære folks vaner, kultur og sprog at kende. Muligvis kunne tidsbegrænsningen være 5 år på et enkelt projekt eller program, men medarbejderen eller eksperter må da kunne fortsætte på et andet program i samme land. Det kræver megen omstilling f.eks. at blive flyttet fra Indien til Afrika.

Der må også ske en grundig information af eksperter og medarbejdere, før de sendes ud, information om forholdene i landet og information om, at det kræver megen tålmodighed at vente på den meget ofte langsomme arbejds-gang, der er i u-landene, for at få projekterne i gang.

Der har været et godt samarbejde mellem u-landsstyrelse, Danida og private organisationer, f.eks. missionsselskaber og Folkekirken Nødhjælp. Samarbejdet her bør udbygges. I missionsselskaberne har man gennem mange år indhentet et kendskab til praktisk u-landsbistand og kendskab til befolkningsgrupperne i u-landene, og deres arbejde vil være et værdifuldt supplement til den statslige bistand.

Finansieringen af private organisationers projekter bør stadig have mulighed for at være 100 pct. dækket, og der må også være et bidrag til organisationernes administrative udgifter.

Jeg vil lige tillade mig at nævne et problem, som er meget påtrængende, og det er undervisningen af missionærernes børn. Der bør ydes hjælp til betaling af deres skolegang, på samme måde som Danidas medarbejdere får hjælp til deres børns skolegang.

Hovedmodtagerlandene for vores bistand er Indien, Bangladesh, Tanzania og Kenya, og det bør fortsætte. Det kan dog overvejes at inddrage andre fattige udviklingslande, som bistandsmæssigt er blevet forsømt, men kredsen bør næppe udvides væsentligt.

Valg af bistandsformerne må ske i nøje overensstemmelse og samarbejde med det pågældende lands regering og myndigheder, men også ud fra en dansk vurdering af, hvilke former der er bedst til opfyldelse af de danske bistandspolitiske målsætninger.

Basic needs-undervisnings- og sundhedsmæssige foranstaltninger er stadig vigtige. Undervisningen er også udmærket i vore bestræbelser for at lade kvinderne få del i de

goder, der kommer, idet man har et tydeligt indtryk af, at man selv i muhamedanske lande sender pigerne til undervisning. Men det er vigtigt, at programmet ikke er for ambitiøst og kan fortsætte, efter at bistanden er holdt op. Sundhedsforanstaltninger er ligeledes vigtige; ingen kan arbejde og yde en indsats, hvis sundhedstilstanden ikke er i orden, og der er også mulighed for her at rette en del af bistandshjælpen mod kvinderne.

Det er i det hele taget vigtigt, at man er sikker på, når der sættes projekter i gang, at de kan fortsætte, at man er i stand til at vedligeholde bygninger, f.eks. skolebygninger og sundhedsklinikker. Selv om de måske er primitive, kræver de vedligeholdelse, og det er vigtigt, at der f.eks. altid er tilstrækkeligt med reservedele, så de ting, der indkøbes, virkelig kan bruges i et land, hvor klima og mange andre ting er vidt forskellige fra Danmark.

Der er talt meget om erhvervslivet her, og det er meget vigtigt, at erhvervslivet selv er vågent; det omtalte jeg før under den internationale bistand, men det gælder også i den bilaterale. Jeg har et eksempel fra Bangladesh, hvor de motorer til både, der var leveret fra Danmark, blev hurtigt ødelagt, fordi den olie, der bruges til motorerne, var rensat på en anden måde end olien her i landet, og det blev endda nødvendigt at købe motorerne i Japan, der havde fremstillet de rigtige motorer. Det var en ting, som formentlig meget nemt kunne have været rettet, hvis det danske erhvervsliv havde været opmærksomt på det.

Jeg mener, at bestemmelserne om kreditordninger og investeringsgarantiordninger bør ud af loven om internationalt udviklingsarbejde. Derimod bør industrialiseringsfonden for udviklingslandene opretholdes.

Der er desværre stadig stigende behov for fødevarerbistand. Den bør formentlig væsentligt administreres gennem verdensfødevarer-programmet, og man må være sikker på, at fødevarerbistanden ikke vil kunne hindre udviklingen af landbruget i modtagerlandene.

Katastrofebistand bør gives halvt gennem internationale halvt gennem danske bistandsorganisationer.

Der har været diskuteret meget om bistand til undertrykte befolkningsgrupper, herunder dem, der lider under apartheid. Vi mener her, at Amnesty International må være en af